

SZ L NETALA

Szép Alexandria

Hypatia emlékének

Égen a csillagok állását követem, mert
nem hiszek ámító papság szólamaként
aljas mód ugató nép hangulatának
zord erejében. Tudd, össze ha omlik a rend,
isteni lángból szikra nem őrzi csodáját:
széthull minden erő, hűvös szél szava zúg.

Álnok a csend éj, gubbaszt, ép eszük issza,
hangos a tett, mely dúl. Szennyes, véres a kéz.
Érces a hang, melyen átüt egy ősi, vad érzés,
parttalan indulatát érteni gyenge az ész.
Mind a tudás, amit vágyó elme csak érlelt,
lábuk előtt hever, ős tűzben enyész el a múlt.

Szép Alexandria sírja lesz ősi hitünknek.
Széthúzó erejét állani gyenge erő
mind pusztába kiáltott, hangtalan intés.
Nem látsz mást csak a vért, tűzvészt, árvizet, űrt.
Fáj a halál, hiszen inteni kellene néktek,
testvérgyőzelemért, hidd el, túl nagy az ár!

Száz veretes szerelem

Száz veretes szerelem villan
páncélingem mozdulatán.
Add rám jéghideg vas-lelkét,
védjen, ha tud, ádáz tusán!

Dárda hegyén vérszínű láng,
fergeteg-tűz, vakon vad vágy;
Gyilkolni, győzni, nem félni!
Isten tettemért megáld.

Hű lovam nem sejt bajt, halált,
szalmától bódult-részezen
áll odakinn, áll és vár.
Add rá nyergét, s jelmezem!

Csalás törét tartom keményen,
éles a penge, ólom a vért,
bőrömből vígan majd kiugrom:
bosszút remélek, szomjoltó vért!

Nem tét már az asszony, a hűtlen,
hisz rég más karjába tért.
Ki győztes, bólint rá nagyot...
Féltékeny érzés hajt. Konok, kemény.

Sértett lelkem enyhít indulatán.
Pusztítva ölhet. Ősi e vágy.
Csalva és csalatva adni és kapni!
A rút halál meg nem aláz.

Az estét épségben megéli!
Zajos kocsmá mesél majd csatát
– részeg népek, borgőzös képek –
vesztett szerelmek konok indulatát.

Ágas-bogas szerelmeink

Ágas-bogas szerelmeink
fázós ösvény őszi fényben.
Tél-közelség bánata int;
vigyázzak rád gyermekkorom
száz meseszép emlékében.

Szoknyád libbent, táncok zsongtak,
illat-erdő, vágy-közelség...
Érintésnyi távolságból
rémítenek komor felhők.

Vihar készül? Tavaszt vártunk.
Hajfonatod védelmében
kézen fogtuk saját sorsunk,
csillag-hullós, titkos jelként
terveztük el közös harcunk:

Istent lesni, úgy kacagni,
töltésszélről lerohanni,
tükrös vízben megmártózni,
madarakkal vitatkozni
ma is mennék, hogyha vívnál.

Hol vagy, ki a kopár létből
érdes szélben néven szólítsz?
Melyik égen, csillagképben
ismerjük fel éj-gyúrt arcunk?

Világ világossága

Vakító végtelen
körkörös érkezés
fény
fény
FÉNY

Csillag-szótt álmokká
táguló értelem
még
még
MÉG

Világok tengelyén
embernyi létezés
ég
ég
ÉG

Anyaszült meztelen
lobbanni készülő
én
én
ÉN

Anyám zongorája

Galaxisok,
szférák,
horizontok
lángoló indulatából
zúdul, terül szerte
az Idő Dallama.

Zongorába teremtett lelke
billentyűin játszik
a Tér Örök Ura.

Így hallom még ma is.

Nagyszobából
a gyerekszobáig.
Szív-zengő,
láthatatlan hang-bál.
Álom-fonó szellem-tánc.

Bőrön át csontig ható
Isten-ritmus.
Világölelő, vad mulatság.
Szív-tiszta látomás.
Szivárványt rejtő lélek-tó.
Ős forrás.
Angyalszárnyon zuhanás.
Felhő-ágakról
érett gyümölcsé hullás.

Fű-érlelt réteken
szél-hullámzás.
Mosoly-találkozás.

Hogy megszülessek.
Hogy életté, gyermekké,
emberré lehessenek.

Felhőnyi zongorák
húrjai közt
magamra lelhessek.

Fázós Isten

Fázós Isten, jaj, nem kell,
kihűlt lelkünk holt-nyútt szerelem,
álmos, törött hegedűn szólal
néma húrokon hamis dal.

Esős utcák vad szele,
ingünk alá fészkelt hidege,
jeget söprő gondolat az éj,
nékünk vágyakat nem mesél.

Hívtál, jöttem álmodón,
mindegy, lidérc, bántás, szánalom,
csak te, csak még! dúlj, tépj, fájj! altass,
jaj, csak reggelig maradhass!

Fázós Isten most nem kell,
ne kérj, ne szólj értünk, szerelmem,
ölelj, szoríts, engesztelj, imádj,
velem vívd vérig vad csatád!

Friss irodalmi pályázatok a Poéta Irodalmi Portálon:
<http://www.poeta.hu/>